

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Gregorii magni sanctiſſimi episcopi Nazianzeni.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431.

καὶ ἐκ ἐνὶ πάντοτε διαλέγεται ἱερω-
πῶ. πρῶτος ἐν αὐτῷ νωτὸ μὲν δὲ-
ξῆν θεοῦ, νωτὸ δὲ ἀνθρώπου πάθη.
ὅτι ὡς θεὸς διδάσκει τὰ θεῖα, ἐπεὶ λό-
γος ὄντιν' ὡς δὲ ἀνθρώπος, λέγει τὰ
ἀνθρώπινα, ἐπεὶ ἐν τῇ ἐμῇ οὐσία διε-
λέγετο. οὕτως ὄντιν' ὁ ἄρτος ὁ ζῶν, ὃς
κατέβη ἐξ οὐρανοῦ. οὕτως ὁ ἄρτος ἢ
σαρξ ὄντιν', καὶ ὡς καὶ αὐτὸς ἔφη· οὗ-
τος ὁ ἄρτος, ὃν ἐγὼ δάσω, ἢ σαρξ μου
ὄντιν'. οὕτως ὄντιν' ὁ κατέβη ἐξ οὐρανοῦ,
ὃν ὁ πατὴρ ἡγάσθη, καὶ ἐπέμφθη εἰς τὸ
κόσμον. οὐδὲ αὐτὸ ὅτι ζῆλμα ἡμῶν
διδάσκει τὸ ἀγαθὸν τῶν θεοῦ καὶ χρεῖται ἐχθρῶν,
ἀλλὰ τῶν σαρκῶν.

vno semper loquitur modo. In-
tende in eo nunc gloriam Dei,
nunc hominis passionem. Quasi
Deus loquitur quæ sunt diuina,
quia Verbum est: quasi homo di-
cit quæ sunt humana, quia in mea
substantia loquebatur: *Hic est pa-
nis viuus qui de calo descendit.* Pa-
nis hic caro est, sicut ipse dixit:
*Hic panis quem ego dabo, caro mea
est.* Hic est qui descendit; hic est
quem Pater sanctificauit, & misit
in hunc mundum. Hæc ipsa litera
nos docet, sanctificatione non di-
uinitatem eguisse, sed carnem.

Ioan. 6.
Ibid. 35.
Ioan. 10.
v. 36.

Γρηγορίου ἡ μεγάλου ἀγιοτάτου ἐπι-
σκοπού γρηγορίου Ναζιανζοῦ.

Gregorii magni sanctissimi epi-
scopi Nazianzeni.

ΜΗ ἀπατάτωσαν ὁ ἀνθρώ-
ποι, μηδὲ ἀπατάτωσαν, ἀν-
θρώπον αἰῶνι δὲ χροῖον ὁ κρετα-
κόν, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, μάλλ' ὁ
δὲ ὁ κρετὸν ἡμῶν καὶ θεόν. οὐδὲ γὰρ
ὁ ἀνθρώπον κρετὸν τῆς θεότη-
τος, ἀλλ' ἓνα καὶ αὐτὸν δογματί-
ζοντες πρῶτον μὲν ἐκ ἀνθρώπου,
ἀλλὰ θεὸν καὶ ἕν ὄν μόνον καὶ παλαιώ-
νι, ἀμνη σῶματος καὶ τῶν ὅσα
σώματος ἐπὶ τῆς δὲ καὶ ἀνθρώπου
προσληφθέντα ὑπὲρ τῆς ἡμῶν σω-
τηρίας· παθητὸν σαρκί, ἀπαθὴν θεό-
τητι· παθητὸν σῶματι, ἀπαθὴν
πνεύματι. ὁ αὐτὸν ἐπι-
σκὸν καὶ οὐρανίον, ὁ οὐρανὸν καὶ ἀ-
όρατον, χωρητὸν καὶ ἀχώρητον· ἵν' ὅλω
ἀνθρώπου τῶ αὐτῷ καὶ θεῷ, ὅλος ἀν-
θρώπος διὰ πλάσθη πεισῶν ἵνα τῶ
ἀμάρταν.

NON fallant, neque fallantur
homines, hominem domi-
nicum (vt ipsi loquuntur) men-
tisque exortem eum esse rati, qui
potius Deus ac Dominus noster
est. Neque enim hominem a di-
uinitate separamus, sed vtrum-
que vnum eundemque esse profi-
temur: primo quidem non homi-
nem, sed Deum & Filium vni-
cum, ac sæculis omnibus anti-
quiorem, omnisque corporis, &
eorum quæ corpori conueniunt,
expertem: in fine autem etiam
hominem propter salutem nostrā
assumptum, carne passibilem, di-
uinitate impassibilem; corpore lo-
co definitum, incircumscriptionem
spiritu: eundem cælestem & ter-
renum, visibilem & inuisibilem,
comprehensibilem & incompre-
hensibilem; vt toto homine, eo-
demque Deo, totus homo qui sub
peccato iacebat, reformaretur.

Epist. 1. ad
Cledoniu.

Εἴ τις ἐθεοπόκει τὴν Μαρίαν ἱερο-
λαμβανῆς, ἢ ἐκτός ὄντιν' τῆς θεότητος.
Εἴ τις ὡς διὰ σωλῶν τῆς πα-

Si quis Mariam deiparam esse
inficiatur, a Deo alienus est.
Si quis per virginem perinde

* τοῦ σώματος

* τοῦ σώματος

ac per fistulam measse, nec in ea diuino humanoque modo simul formatum esse dixerit: diuino quidem, quia citra viri commercium; humano vero, quia communi pręgnantium lege: anathema sit.

Si quis formatum dicit hominem, deinde induisse Deum, damnationis ille reus. Hoc enim dicere, non est Dei natiuitatem statuere, sed euertere.

Si quis duos introducit filios, vnum quidem ex Deo & Patre, alterum vero ex Maria, non autem vnum atque eundem;is quoque ab ea adoptione excidat, quę rectam fidem seruantibus promissa est. Duę namque naturę sunt, Deus & homo, quemadmodum & anima & corpus; non tamen duo sunt filii, neq; duo dii: quemadmodum in humanis non duo ob id constituendi sunt homines, licet beatus Paulus interiorem & exteriorem hominis partem sic appellauerit. Atq; vt paucis rem complectar, aliud & aliud est ex quibus Saluator constat; siquidem non vnum & idem sunt visibile & inuisibile, æternũ & temporaneum: at non est tamen aliud & aliud; absit hoc. vtraque enim hæc coniunctione vnum sunt, Deo nimirum homine facto, atque homine deificato, siue alio quocumque nomine rem hanc explanare quis velit. Dico autem aliud & aliud, contra quam in trinitate reperitur. Ibi enim est aliud & aliud, ne hypostasies confundantur; non tamen aliud & aliud, quoniam tria diuinitate vnum & idem sunt.

Si quis Deum in Christo per gratiam non secus atque in aliquo prophetarum operatum dixerit, & non secundum substantiam eidem coniunctum coadunatumque esse; is melioris operationis vit-

θενου δραμεϊν, ἀλλὰ μὴ ἐν αὐτῇ διαπεπλάσθαι λέγει θεϊκῶς ἅμα καὶ ἀνθρώπου θεϊκῶς μὲν, ὅτι χωρὶς αἰδρός· ἀνθρώπου δὲ, ὅτι νόμῳ κησεως ἀνάθεμα ἔστω.

Εἴπης διαπεπλάσθαι λέγει αἰθερον, εἰθ' ὑποδευκέναι θεόν, κατὰ κριτος· οὐ γὰρ γήνησις θεοῦ οὐτόστιν, ἀλλὰ φυγὴ γήνησεως.

Εἴπης εἰσαγά δύο υἱοὺς, ἕνα μὲν ἐν τῷ θεοῦ καὶ πατρὸς, δὲ ἄλλο δὲ ἐν τῆς μητρὸς, ἀλλ' οὐχ' ἕνα καὶ αὐτῶν, καὶ τῆς ὑοδεσίας ἐπέσει τῆς ἐπισημλμῆς τῆς ὀρθῆς πειθουσι. Φύσεσ μὲν γὰρ δύο, θεὸς καὶ ἀνθρώπος, ἐπεὶ καὶ ψυχὴ ἐσώμα· υἱοὶ δὲ οὐ δύο, οὐδὲ θεοὶ οὐδὲ γὰρ ἐν ταῦτα δύο αἰθεροποι, εἰ καὶ οὕτως ὁ Παῦλος τὸ ἐν τῷ αἰθερου καὶ τὸ ἐν τῷ σαρκαρι γράσει. καὶ εἰ δὲ σωτήριος εἰπεῖν ἄλλο μὲν καὶ ἄλλο τὰ εἶν ὁ σωτήρ, εἴπερ μὴ ταῦτων τὸ ἀόρατον τῷ ὀρατῷ, καὶ τὸ ἀχρον τῷ ὑποχρονον· ἐν ἄλλο ἢ καὶ ἄλλος, μὴ γήνητο· τὰ γὰρ ἀμφότερα, ἐν τῇ συκράσει, θεοῦ μὲν ἐν ἀνθρώπου, ἀνθρώπου ἢ θεοῦ ἕντος, ἢ ὅπως ἀντις ὀνομάσει. λέγω ἢ ἄλλο καὶ ἄλλο ἔμπαλιν, ἢ ἐπὶ τῆς τελευτῆς ἔχει. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἄλλο καὶ ἄλλο, ἵνα μὴ τὰς ὑποστάσεις συγχέωμεν, ἐν ἄλλο ἢ καὶ ἄλλο. ἐν γὰρ τὰ τελεα καὶ ταῦτων τῇ θεότητι.

Εἴπης ὡς ἐν * πρεφῆταις λέγει καὶ χάριν ἐνργικέναι, ἀλλὰ μὴ καὶ οὐσίῳ σωτηφθαι, καὶ σωσαππεπλάσθαι, εἴη κενὸς τῆς κρείττου.

1. Cor. 15.
2. Cor. 4.
v. 16.
Eph. 3, v. 16.

ANNO
CHALIST
431

ANNO CHRISTI 431.

ἐνεργείας, μᾶλλον δὲ πλήρης τῆς χάριτος.

Εἴπῃς οὐ θεωροῦναι τὸ ἐσαυτομῆρον, ἀνάστημα ἔσω, καὶ τεταρτάτω μὲν τῶν θεοκτόνων.

Εἴπῃς ὅτι ἔργων τετελεσμένων, ἢ μὲν τὸ βάπτισμα, ἢ μὲν πῶς ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν ὑποδείξαις ἢ ζῶντος λέγει, καὶ ἀπὸ οὗς Ἕλληνας ἀφείλεται τοὺς εἰσαγγεῖσιν, ἀνάστημα ἔσω τὸ γὰρ ἠρμημένον, ἢ θεωροῦναι, ἢ τελευτούμενον, οὐ θεός, καὶ διὰ τὴν καὶ μικρὸν αὐξήσῃ οὕτω λέγεται.

Βασιλεὺς τῶν ἀγιωτάτων ἡγουμένων ἐπισκοποῦ Καππαδοκίας τῆς καθ' ἑαυτὴν Καππαδοκίας.

* μνησθῆναι

Οὐ γὰρ πῶς οὐρανὸς καὶ γῆ, καὶ τὰ μυστήρια τῶν πλάστων, καὶ τὰ ἐν ὕδασι διακείμενα, καὶ τὰ χερσαῖα τῶν ζώων, καὶ φυτὰ, καὶ ἀστέρες, ἔσθ' αἶθρ, καὶ ὥραι, καὶ ἡ ποικίλη τῶν παντῶν διακόσμησις τὸ ὑπερέχον τῆς ἰσχύος σῴσις, ὅσον τὸ διωθῆναι τὸν θεὸν ἀχώρητον ἀπαθῶς διὰ σαρκὸς συμπλακῆναι τῷ θανάτῳ, ἵνα ἡμῖν πῶ ἰδίῳ πάθει τὴν ἀπάθειαν χαρίσῃται.

Γρηγορίου τῶν ἀγιωτάτου ἐπισκοποῦ Νύσσης.

ΤΟΥΤΟ γὰρ φρονέειω, φησὶν, ἐν ὑμῖν, ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὅς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπαρῶν, οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγάπησεν τὸ εἶναι ἴσα θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε, μορφῆν δούλου λαβὼν. τὴν πλεονέκτησιν ἐπιθεῖς τῆς ἑδύλου μορφῆς, τὴν ὑποτάξασθαι τῷ θεῷ. Concil. Tom. 5.

tute frustratus sit, vel potius contraria repleatur.

Si quis crucifixum non adorat, sit anathema, & inter Dei interfectores censeatur.

Si quis eum ex operibus perfectum, aut post baptismum, aut resurrectionem ex mortuis, in Filium adoptatum dixerit, quemadmodum ethnici adscriptitios inducunt, anathema sit: siquidem quod initium habet, quod proficit, quod consummatur, hoc non est Deus, etiamsi ob successuum incrementum tale quidpiam de eo dicatur.

Basilii sanctissimi Cæsareæ primæ Cappadociæ episcopi.

NON cælum, non terra, non marium spatia, non quæ in terris & in aquis degunt animales, non plantæ, non stellæ, non aer, non anni tempora, non varius denique totius vniuersitatis ornatus tantum potentiæ excellentiam ostendit, quantum potuisse immensum illum infinitumque Deum impassibiliter per carnem assumptâ conflagrare cum morte, quo nimirum per propriam passionem suam nobis impassibilitatem impertiretur.

lib. de Spiritu S.

Gregorii sanctissimi episcopi Nysseni.

HOC enim sentite, inquit, in vobis, quod & in Christo Iesu: qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est, esse se equalem Deo; sed semetipsum exinanivit, formam serui accipiens. Quid serui forma de Deo dici potest abiecius? Quid de omnium S ff

Phil. 2. v. 5.